

Arrest

**nr. 111 103 van 30 september 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrisch-Libanese nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat K. TERMONIA, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Syrisch-Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 oktober 2012 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 november 2012 en op 1 februari 2013.

1.3. Op 26 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 maart 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U zou een soennitische moslim zijn afkomstig van Aleppo, meer bepaald van de wijk al Zebdjia. Halverwege de jaren tachtig, werkte uw vader een viertal jaar in Libanon. U vervulde uw legerdienst in 1990 in Suweida bij de vijfde divisie, regiment 50. Na uw legerdienst werkte u een elftal maanden als loodgieter in Saoedi Arabië. Gedurende die periode reisde u een drietal keer terug naar Syrië. U huwde in 1994 met S.(...) Z.(...). In Syrië werkte u als lasser, loodgieter en als automonteur. Jullie kregen twee kinderen. Omstreeks 1997 verbleef in Libanon te Sayda en verwierf u het Libanees staatsburgerschap. Uw vrouw en kinderen werden eveneens de Libanese nationaliteit. U verbleef afwisselend in Syrië en Libanon. In het kader van het conflict in Syrië, zou u op 2, 5 en op 10 augustus 2012 in Aleppo stad, meer bepaald in de wijk al Zebdjia, anti regime leuzen hebben aangebracht op de muur naast de an Nasr moskee. U zou voor deze feiten op 1 september door de Syrische autoriteiten zijn gearresteerd. U mocht beschikken op 14 september. Op 17 september zou u, op het moment dat u verf aan het mengen was om weer leuzen te schrijven op muren in de wijk, door uw buurman zijn opgemerkt die regime getrouw is. U vreesde dientengevolge opnieuw te worden opgepakt door de Syrische autoriteiten. U besloot dan ook het land te verlaten. U verliet uw wijk, verbleef enkele dagen bij uw broer in de wijk nieuw Aleppo, te Aleppo stad. U verliet Syrië via Turkije. In Istanbul nam u het vliegtuig naar België, waar u op 8 oktober 2012 en nog diezelfde dag aan de Belgische autoriteiten kenbaar maakte nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een origineel vervallen Syrisch paspoort, een origineel Syrisch militair boekje, een Saoedisch rijbewijs, een kopie van de Syrische identiteitskaart van uw echtgenote en tenslotte foto's van uw huwelijk.

B. Motivering

Er moet vooreerst worden benadrukt dat u tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal heeft verklaard behalve de Syrische nationaliteit, ook de Libanese nationaliteit te bezitten (CGVS II, p. 10).

Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit te worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de Libanese als de Syrische overheid.

U stelt voorop omstreeks 2, 5 en 10 augustus 2012 de muur naast de moskee van an Nasr in de wijk Al Zebdjia, te hebben beklad met anti-regime leuzen. U zou op 1 september zijn opgepakt door de Syrische autoriteiten. Op 14 september werd u weer in vrijheid gesteld op voorwaarde dat u geen anti-regime leuzen meer zou aanbrengen. U zou op 17 september door uw buurman die regime getrouw is, zijn betrapt toen u verf aan het mengen waarmee u wederom leuzen wilde aanbrengen. Uit vrees opnieuw te worden gearresteerd, besloot u Syrië te verlaten (CGVS I, p. 11 – 15). U gevraagd waarom u zich gezien de door vooropgestelde vrees vanwege de Syrische autoriteiten, niet naar Libanon kon begeven, verklaarde u ook in Libanon een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, namelijk ten opzichte van de Hezbollah, die heden ten dage deel uitmaakt van de Libanese regering (CGVS II, p. 10).

U slaagt er evenwel niet in aan te tonen dat er in uw hoofde ten aanzien van Libanon een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bestaat. U stelt in Libanon problemen te krijgen met Hezbollah omdat u geen voorstander bent van deze beweging die bovendien het Syrische regime zou steunen. U heeft evenwel geen enkele concrete aanwijzing dat u vanwege uw afwijzen van het huidige Syrische regime of vanwege de feiten die zich zouden hebben voorgedaan in Aleppo in augustus en september, in de negatieve belangstelling zou staan van Hezbollah (CGVS II, p. 11). U gevraagd hoe

Hezbollah überhaupt op de hoogte zou zijn van uw standpunt ten aanzien van het conflict in Syrië, repliceert u dat zij een voorstander zijn van het regime, maar laat u na voorliggende vraag te beantwoorden (CGVS II, p. 11). U overtuigt dan ook niet dat u in Libanon een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren, noch dat u er een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De door uw neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie zouden kunnen wijzigen. Deze bevestigen immers de Syrische nationaliteit van u en van uw echtgenote die hier niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6 2° lid, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet feitelijk en juridisch afdoende zijn om de beslissing te kunnen dragen. Onder verwijzing naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, UNHCR, ‘*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*’, januari 1992 en Office of the UNHCR, ‘*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*’, 16 december 1998, voert verzoeker onder andere aan dat de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. Verzoeker meent dat hij heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast, dat hij verklaringen heeft gegeven die samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag en dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag te staven.

Verzoeker laat gelden dat hij duidelijk heeft bewezen dat hij in de eerste plaats uit Syrië komt, daar bijna heel zijn leven heeft gewoond en daar dus ook nog leefde op het moment dat hij omwille van zijn problemen met de huidige Syrische machthebbers dat land diende te verlaten. Indien hij dus enkel over de Syrische nationaliteit zou beschikken, zou hij gezien de huidige toestand in Syrië dan ook zonder problemen minstens de subsidiaire bescherming toegewezen krijgen. De reden waarom zijn asielaanvraag werd afgewezen is het feit dat hij naast zijn Syrisch paspoort ook over een Libanees paspoort beschikt en om die reden dus ook bescherming zou kunnen vragen in Libanon. Verzoeker wijst erop dat hij duidelijk heeft aangegeven waarom hij geen steun heeft gevraagd aan zijn tweede vaderland Libanon. Vermits er overduidelijke hechte banden zijn tussen de huidige Syrische machthebbers van president Al-Assad en de militante Libanese regeringspartij Hezbollah, vreest hij immers ook in Libanon vervolgd te zullen worden door leden van Hezbollah. Ter staving van zijn betoog in dit verband verwijst verzoeker naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde mediaberichten waaruit moet blijken dat het Libanese Hezbollah samenwerkt met het regime van Al-Assad en dat dus degenen die door de huidige machthebbers in Syrië werden vervolgd ook niet veilig zijn in Libanon. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat hij zijn Libanees paspoort verkreeg in het jaar 1997, toen hij daar kortstondig verbleef. Dit is intussen meer dan vijftien jaar geleden en hij heeft geen enkele garantie dat dit paspoort nog geldig is en dat hij in Libanon de nodige bescherming zal krijgen. Verzoeker besluit dat hij veel details heeft gegeven over zijn ervaringen in zijn land van herkomst Syrië. Ook heeft hij altijd de waarheid gesproken en was hij zelfs zo eerlijk om te zeggen dat hij ook over een Libanees paspoort beschikt, ondanks het feit dat hij wist dat dit gegeven zijn asielaanvraag zou kunnen ondermijnen. Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen zijn asielaanvraag afwijzen is dan ook zowel onredelijk als onrechtmatig, aldus verzoeker, die daaraan toevoegt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit geval minstens het voordeel van de twijfel had kunnen en moeten toekennen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: UNHCR, ‘*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*’ van januari 1992, Office of the

UNHCR, 'Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims' van 16 december 1998, een fotokopie van verzoekers Syrisch paspoort, een extract uit het register van de Syrische burgerlijke stand, verzoekers professionele kaart en mediaberichten in verband met de samenwerking tussen Hezbollah en de Syrische machthebbers.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Voorts ziet de Raad niet in hoe artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6, 1ste lid van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

Waar verzoeker nog artikel 57/6, 2de lid geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op onderdanen van een Lidstaat van de Europese gemeenschappen of onderdanen van een Staat die partij is van een toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, wat in casu niet het geval is.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal heeft verklaard behalve de Syrische nationaliteit ook de Libanese nationaliteit te bezitten en hij er niet in slaagt aan te tonen dat er in zijn hoofde ten aanzien van Libanon een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 (lees: 48/4) van de vreemdelingenwet bestaat daar hij geen enkele concrete aanwijzing heeft dat hij vanwege zijn afwijzen van het huidige Syrische regime of vanwege de feiten die zich zouden hebben voorgedaan in Aleppo in augustus en september in de negatieve belangstelling zou staan van Hezbollah en (ii) de door hem neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie zouden kunnen wijzigen daar deze zijn Syrische nationaliteit en deze van zijn echtgenote bevestigen, die niet in twijfel wordt getrokken.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6.1. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land*

waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

2.6.2. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verklaard behalve de Syrische nationaliteit ook de Libanese nationaliteit te bezitten (administratief dossier, stuk 3, p. 10). Verzoeker beweert de bescherming van de Libanese autoriteiten niet te kunnen invoeren omwille van de hechte samenwerking tussen Hezbollah en de Syrische autoriteiten en meent dat hij dan ook makkelijk opgespoord zou kunnen worden indien hij zich in Libanon vestigt.

Na lezing van de gehoorverslagen is de Raad evenwel van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt persoonlijk door de Syrische autoriteiten te worden gevisieerd. Hij slaagt er immers niet in de feiten die zich in augustus en september 2012 zouden hebben voorgedaan op een geloofwaardige manier voor te stellen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen in dit verband allesbehalve eensluidend zijn. Zo verklaarde bij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt: *“Ja, ik werd een maand voor mijn vertrek gearresteerd door de Shabbiha te Aleppo. Ik werd gedurende 13 dagen vastgehouden. Dit omdat ik leuzen op de muur had geverfd tegen het regime. (...) Eind augustus 2012 zat ik in mijn tuin, zwarte verf te maken. Dit door zwarte kool te malen en te mengen met suiker. Mijn bedoeling was om deze verf te gebruiken om leuzen en slogans tegen het regime op de muren te verven. De inkt en de verf was op bij mij thuis dus hierdoor was ik genoodzaakt om zelf verf te maken. Ik stelde vast dat mijn buurman mij aan het observeren was en mij bij heterdaad had betrapt. Aangezien ik reeds vermoedens had dat mijn buurman collaboreerde met de veiligheidsdiensten vermoedde ik dat hij mij zou aangeven bij de veiligheidsdiensten. Uit voorzorg dook ik onmiddellijk onder bij vrienden in een ander wijk (nl Nieuw Aleppo) te Aleppo. Tijdens mijn verblijf bij vrienden belde mijn vrouw en kwam zo te weten dat er effectief agenten langs mijn huis waren geweest op zoek naar mij. Hierdoor besloot ik om het land te verlaten. Aangezien ik al gekend was bij de Shahibba (zie vraag 1) zag ik geen andere keuze.”* (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, vragen 3.1. en 3.5.). Deze versie van de feiten strookt niet met verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij stelde dat hij op 1 september 2012 werd gearresteerd en na 13 dagen werd vrijgelaten, dat hij daarna nog vier dagen thuis bleef om vervolgens naar Halab al Djedida te gaan, waar hij nog eens drie of vier dagen verbleef alvorens naar de grens met Turkije te vertrekken (administratief dossier, stuk 6, p. 3-4 en p. 11). Verzoeker verklaarde verder dat zijn burens hem drie dagen na zijn vrijlating, dus ongeveer op 17 september 2012, betrapten op het maken van verf. Geconfronteerd met het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij eind augustus betrapt werd op het maken van verf, kwam verzoeker niet verder dan *“Op 1 augustus hebben ze me gearresteerd. Nee op 1 september heb je altijd gezegd? Nee het was 30 augustus of 1 september 2012. De dag dat ze je betrapten op het maken van verf was 17/09 zeg je hier? Ja kan zijn. Bij DVZ heb je gezegd dat ze je betrapt hebben op het maken van verf eind augustus? Hoe ben ik betrapt door de burens op het einde van augustus toen ik eind augustus werd gearresteerd.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 13-14). Dat verzoeker dermate incoherente verklaringen aflegt over de tijdstip waarop hij zou zijn gearresteerd en de dag waarop hij door zijn buurman zou zijn betrapt op het maken van verf, zet zijn geloofwaardigheid ernstig op de helling.

Het kan de Raad overigens niet in het minst overtuigen dat verzoeker, die beweert gearresteerd te zijn geweest omdat hij leuzen tegen het regime op de muur had geschilderd, drie dagen na zijn vrijlating het risico zou nemen om verf te mengen met de bedoeling om opnieuw leuzen en slogans tegen het regime op de muren te verven, laat staan dat hij dit in zijn tuin zou doen waar hij een groot risico liep om betrapt te worden door zijn buurman van wie bekend was dat hij een voorstander was van het regime. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde niet te hebben deelgenomen aan de demonstraties in Aleppo daar hij geen moedig persoon is (administratief dossier, stuk 6, p. 13-15).

Daarnaast zijn verzoekers verklaringen omtrent de veiligheidssituatie in Aleppo tijdens de laatste maanden dat hij in Syrië verbleef dermate vaag en oppervlakkig dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering pas eind september 2012 Syrië te zijn ontvlucht. Zo leest de Raad in de gehoorverslagen: *“Wanneer zijn in Aleppo de gevechten begonnen? Wat bedoelt u? Toen u in Aleppo was werd er toen gevochten tussen Syrische leger en FSA? Heel weinig in de rand van Aleppo het was meer in Salahedin en in Hamdaniya en daarna in Sukhar en in Subdia heeft FSA het politiekantoor bezet. (...) Zijn er bombardementen geweest in Aleppo toen u er nog was? Een klein beetje in Salahadin in het begin maar was mee in Al Azaz buiten Aleppo. Kan u een voorbeeld geven van een gebouw of plek in Aleppo dat werd gebombardeerd toen u er was? Salahedin en Hamdaniya en buiten Aleppo. Zijn er ook aanslagen geweest in Aleppo toen u er nog was? Bedoel tu van de Syrische kant Ik bedoel bomaanslagen? Ik was toen ik Turkije in de club van de officieren was er een bomaanslag in Aleppo. Waar ergens in Aleppo? Naast plein van Dajbera al Djabili en Naast Ashiahi hotel”* (administratief dossier, stuk 6, p. 15-16) en *“Was u in Aleppo in augustus 2012? Ja. Kan u me omschrijven hoe de situatie was in de stad? Er waren betogingen. Er waren heel veel problemen in Salledine, en daarna is het dicht bij ons gekomen, naar ons en naar Bustan al Qasr. Uiteindelijk was 70 procent van de stad in opstand, weinig wijken bleven gespoord. (...) De situatie in Aleppo liep ernstig uit de hand in Aleppo omstreeks augustus 2012. De confrontaties tussen FSA en het leger waren ernstig? In het begin waren er betogingen. Maar het was heel gevaarlijk geweest in andere wijken, in Salaheddin. En toen begon de revolutie heftig te worden. Er waren meer betogingen, het regime begint de mensen hard aan te pakken.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 11). Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (stuk 17, landeninformatie) blijkt dat de gevechten in de stad Aleppo begonnen op 19 juli 2012 en dat de confrontaties eind juli escaleerden toen het FSA (Free Syrian Army) en het Syrische leger in de stad begonnen te vechten. Ook tijdens de maanden augustus en september woedde de strijd verder in verschillende wijken van de stad. Van iemand die beweert aanwezig te zijn geweest in Aleppo op het ogenblik dat de strijd er in alle hevigheid losbarstte, mag worden verwacht dat hij hierover uitgebreid en op doorleefde wijze kan verhalen, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Deze vaststelling doet bij de Raad het vermoeden rijzen dat verzoeker met zijn gezin reeds eerder Syrië had verlaten en een veilig onderkomen had gezocht in Libanon, waar zijn drie zussen wonen (administratief dossier, stuk 3, p. 4).

Deze appreciatie wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker niet de minste toelichting kan geven bij de door hem gebruikte reisdocumenten. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn reisweg en de door hem gebruikte documenten waarmee hij reisde voldoende kan toelichten en dat zijn verklaringen hieromtrent minstens klaar en ondubbelzinnig zijn. Verzoeker beweert dat hij in Istanbul het vliegtuig heeft genomen richting Brussel doch hij kan evenwel niet verduidelijken of Brussel de eindbestemming was die vermeld stond op zijn vliegtuigticket. Behoudens het feit dat het een rood paspoort betrof voorzien van zijn eigen foto, kan verzoeker evenmin toelichting geven bij het door hem gebruikte paspoort. Zo kan hij niet verduidelijken van welk land het paspoort was, welke naam erin

vermeld stond en of het paspoort een visum bevatte (administratief dossier, stuk 6, p. 9-10). De Raad verwacht niet dat alle details van een paspoort gekend zijn doch van verzoeker, die beweert met een vals paspoort te hebben gereisd, wordt wel verwacht dat hij essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, zonder enig probleem zou kunnen meedelen, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle te worden aangehouden en ondervraagd omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel. De vaststelling dat verzoeker geen nuttige informatie kan/wil verstrekken omtrent het door hem gebruikte paspoort, wijst er naar het oordeel van de Raad op dat hij bewust informatie over zijn reisweg tracht achter te houden. Een dergelijke houding getuigt van een manifest gebrek aan medewerking en haalt verzoekers algehele geloofwaardigheid verder onderuit. Bovendien moet verzoeker minstens in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in België is aangekomen. Hij kan echter geen reisbescheiden voorleggen en maak aldus op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk.

In acht genomen wat voorafgaat, oordeelt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten die zich in Aleppo zouden hebben voorgedaan in augustus en september 2012. Daar verzoeker de door hem vooropgestelde vrees voor vervolging vanwege de Syrische autoriteiten aldus niet aannemelijk maakt, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in Libanon in de negatieve belangstelling zou staan van Hezbollah. Dienvolgens dient te worden besloten dat verzoeker geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Libanon, het land waarvan hij blijkens zijn verklaringen tevens de nationaliteit bezit. Dat verzoeker niet langer in het bezit zou zijn van een geldig Libanees paspoort betekent niet dat hij niet langer over de Libanese nationaliteit zou beschikken.

2.6.3. Voorts toont verzoeker niet aan er actueel in Libanon een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals correct wordt uiteengezet in het verzoekschrift, blijkt uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde mediaberichten dat strijders van Hezbollah momenteel volop meevechten met het Syrische leger tegen de rebellen van het Vrije Syrische Leger, dat Hezbollah in de regio Qousseir, vlakbij de grens met Libanon, zelfs de troepen van het Syrische regeringsleger aanvoert, dat het rebellenleger van zijn kant richting Hermel trekt, een stad aan de andere kant van de grens in Libanon, om zo Hezbollah in zijn eigen thuisbasis onder druk te zetten en dat hierdoor het Syrische regeringsleger ondertussen ook begonnen is met schieten richting Libanon om zo de overgestoken rebellen onder druk te zetten.

Hoewel uit deze informatie enerzijds blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in de grenszone in het Noorden van Libanon, blijkt hieruit anderzijds niet dat door de Syrische crisis de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van vornoemd artikel. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat zijn zussen in Saydiyya/Sidon wonen (administratief dossier, stuk 3, p. 4 en p. 10), in het zuiden van Libanon.

2.6.4. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen. De in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten, met name een origineel vervallen Syrisch paspoort, een origineel Syrisch militair boekje, een Saoedisch rijbewijs, een fotokopie van de Syrische identiteitskaart van zijn echtgenote en foto's van zijn huwelijk, bevestigen slechts de Syrische nationaliteit van verzoeker en zijn echtgenote doch vermogen niet afbreuk te doen aan hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten in Syrië, noch aan het besluit dat verzoeker geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Libanon, het land waarvan hij blijkens zijn verklaringen tevens de nationaliteit bezit. Hetzelfde geldt voor het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde uittreksel uit het register van de Syrische burgerlijke stand en verzoekers professionele kaart uit Syrië.

2.7. In de mate verzoeker nog de artikelen 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet geschonden acht, benadrukt dat Raad dat deze artikelen werd opgeheven bij artikelen 16 en 17 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. De inhoud ervan wordt evenwel grotendeels hernomen door de nieuwe artikelen 48/7 en 48/6.

Het nieuwe artikel 48/7 luidt als volgt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij artikel 5 van voornoemde wet van 8 mei 2013, bepaalt als volgt:

“De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, is geenszins aan de voorwaarden voldaan om toepassing te maken van het nieuwe artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Dienvolgens kan verzoeker zich evenmin dienstig beroepen op het nieuwe artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS